

Sygn. akt III AUa 1554/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Ewa Stryczyńska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 kwietnia 2022r.

sprawy E. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29 lipca 2021 r. sygn. akt VII U 4755/19

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. na rzecz E. Ż. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

Ewa Stryczyńska

Sygn. akt III AUa 1554/21

UZASADNIENIE

Decyzją z 27 września 2019 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił E. Ż. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczona wniosła o jej zmianę przez przyznanie jej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 2 maja 2019 r. na stałe. W uzasadnieniu wskazała, że od 11 roku życia choruje na padaczkę, a od 1994 r. była uznawana za osobę częściowo niezdolną do pracy i otrzymywała rentę. Odwołująca się podkreśliła, że nie zgadza się z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS, na którym oparto zaskarżoną decyzję, ponieważ ze względu na padaczkę lekooporną jest częściowo niezdolna do pracy. Jej stan zdrowia nie poprawił się od czasu badania przez biegłych lekarzy specjalistów neurologów w trakcie postępowania przed sądem w sprawie o sygn. akt VII U 659/17, zakończonego wyrokiem korzystnym dla odwołującej się, bowiem przyznano jej rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 maja 2017 r. do 1 maja 2019 r. Nadmieniała, że kluczowym dla jej schorzenia są badania EEG, z których wynika nieprawidłowy zapis i brak poprawy, co potwierdza, że jej stan zdrowia nie poprawia się, jest niestabilny i nie widać szans na poprawę. Wskazała również, że ma napady padaczkowe 2-3 razy w miesiącu rano, wykonuje lekką pracę, odbiera telefony na (...), a pracodawca wie o jej chorobie.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazał, że ubezpieczona została w toku postępowania skierowana na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z 23 września 2019 r. uznała, że nie jest niezdolna do pracy.

Wyrokiem z 29 lipca 2021 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał E. Ż. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 2 maja 2019 r. do 2 maja 2021 r. oraz oddalił odwołanie w pozostałym zakresie i zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. na rzecz E. Ż. 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

E. Ż., urodzona (...), z wykształcenia jest technikiem ekonomistą. Od 11 roku życia jest leczona z powodu padaczki. Od 1 lipca 1995 r. do chwili obecnej zatrudniona jest w (...) S.A. w Oddziale w Z. na stanowisku telefonistki. Na podstawie decyzji z 1 sierpnia 1994 r. uzyskała prawo do renty inwalidzkiej (wówczas trzeciej grupy inwalidów). Ubezpieczona do 30 kwietnia 2017 r. nieprzerwanie pobierała rentę, początkowo inwalidzką, a po zmianie przepisów rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Decyzją z 15 września 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 15 marca 2018 r. przeliczył od 1 maja 2017 r., tj. od daty określonej w wyroku sądu rentę z tytułu niezdolności do pracy. Świadczenie zostało przyznane do 1 maja 2019 r.

W dniu 13 maja 2019 r. ubezpieczona złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania wyjaśniającego odwołująca się została skierowana na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z 12 sierpnia 2019 r. uznał badaną za zdolną do pracy. Następnie sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która 23 września 2019 r. wydała orzeczenie, na mocy którego również uznała, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

W oparciu o powyższe orzeczenie zaskarżoną decyzją z 27 września 2019 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu ww. decyzji organ rentowy wskazał, że z uwagi na fakt, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 23 września 2019 r. stwierdziła, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy, nie przysługuje jej prawo do wnioskowanego świadczenia. Rozstrzygnięcie ww. decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Od niekorzystnej decyzji organu rentowego, E. Ż. odwołanie, inicjując tym samym niniejsze postępowanie.

W toku postępowania Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty neurologa celem ustalenia, czy odwołująca się jest osobą zdolną, czy też całkowicie lub częściowo niezdolną do pracy zarobkowej po 2 maja 2019 r., czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, oraz do wskazania na czym polegała zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej, jeżeli taka nastąpiła.

W opinii z 25 lipca 2020 r. biegła sądowa z zakresu neurologii dr med. B. A. wskazała, że odwołująca się cierpi na padaczkę lekooporną pod postacią napadów nieświadomości i wtórnie uogólnionych napadów toniczno-klonicznych, cukrzycę insulino zależną, nadciśnienie tętnicze, zaburzenia lękowe. Biegła neurolog wskazała, że padaczka lekooporna stwierdzona u opiniowanej wymaga systematycznego leczenia, ograniczeń w trybie życia i pracy, typowych dla osób z tą chorobą. Schorzenia stwierdzone u odwołującej się, zdaniem biegłej neurolog, powodują naruszenie sprawności organizmu sprowadzając obniżenie zdolności do wykonywania pracy, zgodnie z jej kwalifikacjami w porównaniu do zdolności jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną. Ponadto biegła nie stwierdziła istotnej poprawy stanu zdrowia w zakresie padaczki lekoopornej. Biegła zaznaczyła, że odwołująca się wymaga nadal systematycznej terapii farmakologicznej i zaleceń trybu życia, jak dla osób z padaczką. Zdaniem biegłej stwierdzone u odwołującej się schorzenia sprowadzają nadal

częściową okresową niezdolność do pracy po 2 maja 2019 r. na okres dwóch lat, tj. do 2 maja 2021 r. Biegła określiła, że po tym czasie odwołująca się powinna być ponownie oceniona ze względu na możliwość poprawy jej stanu neurologicznego, np. po zmianie lub modyfikacji leczenia.

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny uwzględniając dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, dokumentację znajdującą się w aktach rentowych ubezpieczonej oraz na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu neurologii.

Sąd a quo zważył, że rozstrzygnięcie sprawy wymagało dokładnego ustalenia charakteru i zakresu dysfunkcji jakie występują w organizmie odwołującej się. Wobec powyższego dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu neurologii. Opinia została wydana w oparciu o pełną dokumentację medyczną, a także po przeprowadzeniu badania fizykalnego. Wnioski zawarte w przedmiotowej opinii nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, stąd Sąd uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia odwołującej się w odniesieniu do jej możliwości zawodowych.

Sąd Okręgowy pominął wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego neurologa, uznając, że zmierzał on jedynie do przedłużenia postępowania. Jego zdaniem sporządzona w sprawie opinia biegłej neurolog dokładnie i wyczerpująco diagnozuje stan zdrowia wnioskodawczyni.

Uwzględniając poczynione ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał odwołanie E. Ż. jako zasadne.

Sąd a quo wskazał, że główną dysfunkcją występującą w stanie zdrowia ubezpieczonej jest schorzenie neurologiczne w postaci lekoopornej padaczki. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że u odwołującej się z powodu lekoopornej padaczki, na którą cierpi od 11 roku życia, występuje naruszenie sprawności organizmu obniżające jej zdolność do wykonywania pracy zgodnie z jej kwalifikacjami.

Sąd Okręgowy podkreślił, że w sprawie istotne było, że ubezpieczona E. Ż. począwszy od 1994 r. pobierała rentę z tytułu całkowitej, a następnie częściowej niezdolności do pracy. Renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy była przyznana na okres do 1 maja 2019 r. Organ rentowy oraz jego organy orzecznicze w wydanych orzeczeniach lekarskich nie wskazały, czy i w jaki sposób stan zdrowia ubezpieczonej zmienił się, w tym przede wszystkim czy nastąpiła poprawa, która uzasadniałaby odmowę przyznania prawa do świadczenia. Z kolei biegła z zakresu neurologii, która badała ubezpieczoną, akcentowała, że po 2 maja 2019 r. nie doszło do poprawy stanu zdrowia ubezpieczonej. Biegła nie miała przy tym żadnych wątpliwości co do tego, że aktualnie istniejące u ubezpieczonej schorzenie czyni ją nadal osobą częściowo niezdolną do pracy. Odwołująca się nadal wymaga systematycznej terapii farmakologicznej i prowadzenia określonego trybu życia. Biegła oceniła, że stwierdzone u odwołującej się schorzenia dają podstawę do stwierdzenia częściowej okresowej niezdolności do pracy po 2 maja 2019 r. na okres dwóch lat, tj. do 2 maja 2021 r. Biegła określiła, że po tym czasie odwołująca się powinna być ponownie oceniona ze względu na możliwość poprawy jej stanu neurologicznego np. po zmianie lub modyfikacji leczenia.

Sąd Okręgowy podniósł, że twierdzeń biegłej sądowej nie obalają zastrzeżenia organu rentowego, wyrażone w opinii lekarskiej, a dotyczące zredukowania politerapii na skutek odstawienia leku Tompax oraz braku znacznego nasilenia napadów i nie korzystania przez odwołującą się ze zwolnień lekarskich oraz wykonywanie pracy w miejscu spełniającym kryterium profilaktyki. Zdaniem Sądu pierwszej instancji odwołująca się bezspornie wykonuje czynności poniżej kwalifikacji, pracując jako telefonistka mimo wykształcenia technika ekonomisty. Oczywiście jest, że właśnie taki charakter pracy chroni odwołującą się przed nasileniem napadów i przez to nie musi ona korzystać ze zwolnień lekarskich i leczenia szpitalnego. W tych warunkach, rezygnacja z leczenia skojarzonego różnymi lekami (politerapii) nie oznacza jednak istotnej poprawy stanu zdrowia, a jedynie – jego ustabilizowanie, jakkolwiek zapewniane dzięki stosowaniu mniejszej liczby różnych leków.

Mając powyższe na uwadze, sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującej się E. Ż. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 2 maja 2019 r. do 2 maja 2021 r., o czym orzekł w punkcie 1 wyroku. W pozostałym zaś zakresie, dotyczącym przyznania ww. świadczenia na stałe,

odwołanie zostało oddalone na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. O kosztach zastępstwa procesowego, sąd orzekł w punkcie III wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. na rzecz E. Ż. kwotę 180 zł, której wysokość została ustalona na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800).

Od powyższego rozstrzygnięcia apelację złożył organ rentowy, zaskarżając je w części, tj. w zakresie, w jakim Sąd zmienił decyzję organu rentowego (pkt 1 wyroku). Organ zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 235² § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. przez bezpodstawne pominięcie wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu neurologii, w sytuacji gdy wniosek został złożony w terminie i wobec niejasności i nieprecyzyjności opinii biegłego neurolog lek. med. B. A. z 25 lipca 2020 r. w zakresie dokonanej oceny stanu zdrowia odwołującej się, który nie zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania w sprawie, lecz miał na celu wyjaśnienie istniejących, istotnych wątpliwości. Zdaniem organu rentowego twierdzenie biegłej, że odwołująca się ze względu na swoje schorzenia nie może podjąć pracy, jest nieuzasadnione jedynie w oparciu o stwierdzenie przez biegłą, że ma niższą zdolność do wykonywania pracy niż osoba zdrowa, zwłaszcza gdy z treści opinii wynika, że brak jest odchyień od stanu prawidłowego (brak niedowładów, ataksji, cech objawów zespołu piramidowego). Wyżej wymienione uchybienie doprowadziło do nieprawidłowego ustalenia, że odwołująca się była częściowo niezdolna do pracy w okresie od 2 maja 2019 r. do 2 maja 2021 r. Wobec powyższego zarzutu organ wniósł o zmianę orzeczenia Sądu pierwszej instancji przez oddalenie odwołania. Z ostrożności procesowej, w przypadku zaistnienia przesłanki z art. 386 § 4 k.p.c., wniósł o uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Ponadto wniósł o uchylenie postanowienia Sądu pierwszej instancji o pominięciu dowodu z opinii innego biegłego neurologa i dopuszczenie tego dowodu w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji.

W odpowiedzi na apelację odwołująca się wniosła o jej oddalenie i zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odwołująca się wskazała, że od dzieciństwa cierpi na padaczkę lekooporną. Jest pod stałą opieką (...) w W., ma napady padaczkowe 3-4 razy w tygodniu – głównie wyłączeń, co zostało opisane w zaświadczeniach prof. (...) dr hab. N. med. Specjalisty neurolog J. J.. Napady grand-mal występują rzadziej – 2-3 razy w miesiącu. Występują również napady przysenne z przygryzieniem języka. Dodatkowo odwołująca się choruje na cukrzycę insulinozależną i ma stany hiperglikemiczne. Biegła neurolog stwierdziła w opinii, że padaczka lekooporna, na jaką cierpi E. Ż. wymaga systematycznego leczenia i ograniczeń w trybie życia i pracy. Ze względu na obniżenie zdolności do pracy zgodnie z kwalifikacjami w stosunku do osób z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną – zdaniem biegłej – odwołująca się jest osobą częściowo niezdolną do pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu, gdyż nie zostały w niej przedstawione zarzuty skutkujące zmianą lub uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Podkreślić na wstępie należy, że co istotne, ubezpieczona do 1 maja 2019 r. była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 13 maja 2019 r. złożyła wniosek o ponowne, dalsze ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zatem kwestią sporną było ustalenie, czy ubezpieczona jest nadal niezdolna do wykonywania pracy w okresie po 1 maja 2019 r.

Niewątpliwie ocena wskazanej przesłanki winna zostać dokonana przez pryzmat regulacji zawartej w art. 12 ust. 1-3, art. 13 w zw. z art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2022 r. poz. 504; dalej jako: „ustawa emerytalna”). Wobec treści apelacji przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy oraz stał się niezdolny do pracy w okresach wymienionych w tym przepisie, albo nie później, niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Samo pojęcie niezdolności do pracy wraz z kryteriami orzekania o niej zdefiniowane zostało w art. 12 ust. 1-3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej. W świetle cytowanych przepisów niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania tej zdolności po przekwalifikowaniu. Niezdolność jest przy tym całkowita, jeżeli wyklucza wykonywanie jakiejkolwiek pracy i częściowa, gdy oznacza utratę w znacznym stopniu możliwości podjęcia zatrudnienia zgodnego z poziomem posiadanych przez daną osobę kwalifikacji.

W zależności od perspektyw odzyskania zdolności do pracy, rozpatrywanych z medycznego punktu widzenia, omawiana przesłanka przyznania prawa do renty może mieć charakter trwały lub okresowy. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowań na przyszłość uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu i możliwość przywrócenia tejże sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter uprzedniego zatrudnienia, wykształcenie, wiek i warunki psychofizyczne ubezpieczonego. Orzeczenie o częściowej niezdolności do pracy nie wymaga stwierdzenia, że osoba ubezpieczona nie może pracować w jakimkolwiek zawodzie, a jedynie ustalenia, że nie może ze względu na stan zdrowia, pracować w zawodzie (na stanowisku pracy) zgodnym z jej kwalifikacjami. Bezsprzecznie ocena istnienia niezdolności do pracy i jej stopnia, a co za tym idzie również weryfikacja orzeczeń wydanych przez lekarzy orzeczników, należy do kategorii okoliczności, których stwierdzenie wymaga wiadomości specjalnych, co czyniło koniecznym przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych z zakresu odpowiednich specjalności medycznych (art. 278 k.p.c.) adekwatnych do schorzeń, na które cierpi wnioskodawczyni i z tytułu których otrzymywała dotychczas rentę. Sąd Okręgowy uczynił zadość temu obowiązkowi powołując biegłego o specjalności adekwatnej do schorzeń odwołującej się, tj. biegłego z zakresu neurologii. Biegła neurolog dokonała wszechstronnej oceny stanu zdrowia odwołującej się, z uwzględnieniem pełnej dokumentacji medycznej, stopnia zaawansowania stwierdzonych schorzeń oraz ich wpływu na jej zdolność do zatrudnienia. W wydanej w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji opinii biegła stwierdziła, że z punktu widzenia reprezentowanej specjalności ubezpieczona jest nadal częściowo niezdolna do pracy.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji, że ocena stanu zdrowia odwołującej się, dokonana przez powyższą biegłą, była prawidłowa i zasługiwała na uwzględnienie, nie budząc zastrzeżeń. W ocenie Sądu drugiej instancji opinia ta w sposób fachowy i spójny opisuje schorzenia występujące u wnioskodawczyni oraz wyczerpująco wyjaśnia, z jakich względów została uznana za osobę nadal częściowo niezdolną do pracy. Opinia ta została sporządzona przez specjalistę posiadającego ugruntowaną wiedzę z zakresu swojej specjalności i bogate doświadczenie zawodowe, a podstawą jej wydania były dowody obiektywne. Powyższa opinia została bowiem sporządzona w oparciu o analizę dokumentacji medycznej oraz na podstawie bezpośredniego badania lekarskiego wnioskodawczyni. Opinia zawiera szczegółowe, obszernie, logiczne i przekonujące uzasadnienie tego, z jakich względów odwołująca się winna być nadal w okresie od 1 maja 2019 r. do 2 maja 2021 r. uznana za osobę częściowo niezdolną do pracy. Treść sformułowanych przez biegłą wniosków świadczy o wysokim poziomie profesjonalizmu biegłej.

Natomiast rozpoznając w trybie art. 380 k.p.c. postanowienie Sądu Okręgowego o pominięciu wnioskowanego przez organ rentowy dowodu z opinii innego biegłego lekarza neurologa, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do jego zakwestionowania. Rozstrzygnięcie to było zasadne, adekwatne do okoliczności faktycznych i norm prawa.

Podkreślić jednocześnie należy, że wynikająca z art. 286 k.p.c. możliwość zażądania przez sąd dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, wcale nie oznacza, że w każdym przypadku jest to konieczne. Potrzeba taka powinna bowiem wynikać z okoliczności sprawy i podlega ocenie sądu orzekającego. Dlatego nie ma uzasadnienia wniosków o powołanie kolejnego biegłego (biegłych) w sytuacji, gdy złożona już opinia jest jedynie niekorzystna dla strony. Zgłaszając taki wniosek, strona winna wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w złożonych do akt sprawy opiniach biegłych, które dyskwalifikują tę opinię uzasadniając tym samym powołanie dodatkowych opinii i zaangażowanie innych biegłych. Sąd ma zatem obowiązek dopuszczenia takiego dowodu jedynie wówczas, gdy zachodzi taka potrzeba obiektywna, nie wynikająca jedynie z subiektywnego odczucia strony (wyroki Sądu Najwyższego: z 24 czerwca 2008

r., sygn. I UK 373/07, z 5 sierpnia 2008 r., sygn. I UK 20/08, z 5 maja 2009 r., sygn. I UK 1/09, z 1 września 2009 r., sygn. I PK 83/09, z 16 września 2009 r., sygn. I UK 102/09, z 10 marca 2011 r., sygn. II UK 306/10).

Taka sytuacja nie zachodzi jednak w przedmiotowej sprawie. Pomimo zarzutów wnoszonych do opinii biegłej neurolog przed Sądem pierwszej instancji przeprowadzanie dowodu z opinii kolejnego biegłego neurologa było niecelowe, gdyż wydana w sprawie opinia jednoznacznie wyjaśniała wszystkie okoliczności dotyczące stanu zdrowia odwołującej się, podstawy uznania częściowej niezdolności do pracy i ich wpływu na możliwość wykonywania przez odwołującą się pracy zarobkowej zgodnej z kwalifikacjami.

Okoliczności niezbędne do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy zostały zatem dostatecznie wyjaśnione i nie wymagają uzupełnienia. Sporządzona opinia jest kompletna, jasno sformułowana, odpowiada na postawione tezy dowodowe i została należycie uzasadniona. Biegła w sposób stanowczy i przekonujący wyjaśniła dlaczego stwierdziła dalszą częściową niezdolność ubezpieczonej do pracy. W ocenie Sądu odwoławczego opinia stanowiła wystarczającą podstawę do poczynienia w sprawie stanowczych ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia.

Z tożsamyh względów Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zgłoszonego w apelacji wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu neurologii.

Tym samym uznać należy, że zarówno w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji, jak i przed Sądem Apelacyjnym nie zachodziła potrzeba uzupełnienia materiału dowodowego o dodatkowe opinie innych biegłych.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się także w zaskarżonym orzeczeniu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji prawa materialnego, które mogłoby skutkować wydaniem orzeczenia reformatoryjnego co do istoty sporu.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie była jedynie ocena spełniania przez odwołującą się przesłanki częściowej niezdolności do pracy, która wobec wskazanych wyżej dowodów, a w szczególności jednoznacznego wypowiedzenia się przez biegłą sądową, nie budzi wątpliwości. Schorzenia rozpoznane u wnioskodawczyni wpłynęły na ograniczenie zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, czyniąc ją osobą częściowo niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 ustawy emerytalnej. Biegła neurolog stwierdziła występowanie u odwołującej się schorzeń w postaci padaczki lekoopornej pod postacią napadów nieświadomości i wtórnie uogólnionych napadów toniczno-klonicznych, cukrzycy insulinozależnej, nadciśnienia tętniczego oraz zaburzeń lękowych. Schorzenia stwierdzone u odwołującej się powodują naruszenie sprawności organizmu sprowadzając obniżenie zdolności do wykonywania pracy, zgodnie z jej kwalifikacjami w porównaniu do zdolności jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną. Dotyczy to szczególnie padaczki lekoopornej, która wymaga systematycznego leczenia oraz ograniczeń w trybie życia i pracy. Stwierdzone u odwołującej się schorzenia powodują dalszą częściową okresową niezdolność do pracy po 2 maja 2019 r. na okres dwóch lat, tj. do 2 maja 2021 r. Pozostałe przesłanki nabycia prawa do renty, co niesporne, wnioskodawczyni spełnia.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela zatem stanowisko Sądu pierwszej instancji o istnieniu podstaw do przyznania ubezpieczonej prawa do renty w spornym okresie, z powodu częściowej niezdolności do pracy. W tej sytuacji apelacja organu rentowego jako bezzasadna podlegała oddaleniu, o czym Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach zastępstwa prawnego odwołującej się w instancji odwoławczej Sąd Apelacyjny orzekł w punkcie II wyroku, na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. ustanawiającego zasadę odpowiedzialności strony za wynik procesu w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.), mając na uwadze stan prawny obowiązujący w dniu wniesienia apelacji.

Ewa Stryczyńska